

at stemme mod Forslaget, og jeg skal sige Dem hvorfor. Det er for det første, fordi jeg ikke vil benægte, at det ærede Flertal i Øjeblikket kan trænge til en saadan ekstraordinær Foranstaltning. For det andet vil jeg ikke afskære eller være med til eller forsøge paa at afskære Forslagsstillerne fra at foretage den begærede Undersøgelse, endskønt det jo synes noget paafaldende, at de ville foretage denne Undersøgelse angaaende Sager, som de nu i 3 Aar have behandlet og sluttet sig til med megen Varme — men det bliver jo det ærede Flertals egen Sag, hvorledes det vil forene denne sene Undersøgelse med sin tidligere Færd. Min tredje Grund er den, at jeg vel kunde tænke mig, at der kunde indtræde Forhold senere, som kunde motivere, at man begyndte saaledes at tage Sagen op fra nyt af. Af disse Bemærkninger ville de Herrer vistnok se, at lige saa lidt som jeg vil tilraade at stemme mod Forslaget, lige saa lidt kan jeg tilraade at stemme for det, og da navnlig ikke paa dette Tidspunkt. Jeg skal søge saa kort som muligt at gøre Rede for mine Grunde dertil.

Det forekommer mig, at Forudsætningen for dette Forslag logisk maa være den, at det Skatteprogram, som kaldes Skatteprogrammet af 1897, er endelig afgjort og strandet, thi ellers vilde der ikke være nogen rimelig Grund til at optage en Undersøgelse, der efter Forslagets Affattelse aabenbart tilsigter at skulle være en Undersøgelse paa bar Grund af alle vore Beskatningsforhold i Almindelighed. Spørgsmaalet bliver da dette, om det med Føje i dette Øjeblik kan siges, at Skatteprogrammet af 1897 er endelig afgjort og strandet. Det maa jeg for mit Vedkommende paa det allerbestemteste benægte. Denne Sag er endnu ikke afgjort, men vi ere fremdeles midt i Forhandlingerne derom. Fra Folketingets Side foreligger jo dette, at de tre Skattelove ere vedtagne her med en stærk Tilslutning af den aldeles overvejende Del af Tinget, næsten enstemmigt, og det fjerde Led af Skatte-reformen, nemlig Brændevinsskattelovforslaget, er blevet forkastet her i Tinget, men aabenbart under Forudsætninger, som give denne Afgørelse en ganske egen Karakter, idet Brændevinsskattelovforslaget er forkastet, for det første med den Forudsætning, at vi stod over for Spørgsmaalet om at kompensere Landstingets Toldlovsforslag, saaledes som det ærede Medlem, der nylig havde Ordet, ogsaa stadig holdt sig til, og for det andet med den Forudsætning, at

vi stod over for en Regering, som de Herrer ikke ønskede at give en ny Skatte-lov, hvor umotiveret det end i og for sig var, da der derved vilde blive en Nedsættelse i Statens Indtægter. Derfor siger jeg, at denne Afgørelse af Brændevinsskatteloven maa nødvendigvis siges at have hvilet paa urigtige Forudsætninger. Der har til syvende og sidst i Virkeligheden aldrig været Spørgsmaal om — det vide de Herrer lige saa godt som jeg — hvorvidt man skulde kompensere Landstingets til os sendte Toldlovsforslag, men om noget ganske andet, og den anden Forudsætning, hvorunder de gik til Afgørelsen af Brændevinsskatteloven, at de ikke vilde bevilge den endnu siddende Regering en eventuel Skatteindtægt, er jo nu falden bort. Det er jo bekendt, at vi i dette Øjeblik staa i en virkelig Ministerkrise, altsaa over for Tilvebringelsen af en ny Regering. Jeg antager ikke, de Herrer paa Forhaand ville gøre det Motiv gældende, at de af Hensyn til den eventuelle ny Regering ville nægte at give Kompensation i den ene eller den anden Form. De ville altsaa se, at det umuligt med Føje kan siges, at Skattereformen for Folketingets Vedkommende er endelig afgjort. Og hvorledes staa det da for Landstingets Vedkommende? Der foreligger der i dette Øjeblik en Udvalgsindstilling, der endnu ikke er tiltraadt af Tinget. Saa vidt jeg ved, er den i dette Øjeblik under Behandling oppe i Tinget. Det er altsaa en Udvalgsindstilling, hvis endelige Afgørelse i Tinget endnu forestaar, og denne Indstilling gaar ikke ud paa at forkaste Skatte-lovsforslagene, men udtrykkelig ud paa Forhandlingens Udsættelse. Det forekommer mig derfor afgjort rigtigt at sige, at for Landstingets Vedkommende er denne Sags Behandling ikke afsluttet. Det er meget mere mit Indtryk af denne Sags Behandling i de 3 Aar, hvori den har foreligget, at der i begge Rigsdagens Afdelinger til syvende og sidst findes et Flertal, der ville kunne finde hinanden ved Afgørelsen af Skatteprogrammet af 1897; men det har ikke været muligt, og lad mig sige det, paa Grund af Manøvrer, at naa det Resultat, at man virkelig fik Tingenes Flertals Mening at vide. Det forekommer mig derfor at være i højeste Grad ubegrundet i dette Øjeblik at udtale, at Skatteprogrammet af 1897 er endelig strandet, og endnu mindre begrundet under den Form, der her foreslaas. Jeg vil sige Dem, at det har sine store Betydeligheder ogsaa over for, hvad Virkning et saadant Skridt kan antages at medføre, hvilken